

Keipenes Vēstnesis

Keipenes pagasta mēnešraksts Nr.289/10 2016. gada 31.oktobris
Iznāk reizi mēnesī no 1991. gada 14. augusta. Bezmaksas izdevums.

Šajā numurā:

- Atkal Skolotāju diena
- Vai laba dzīve lauku mājās “Ķevieši” un “Vecā skola”
- Vecumdienas pansionātā
- Amatiereteātrim “Pūce”-15
- Māju vecākie un viņu smagā pienākumu nasta
- Ķeipeniešu ierosināti temati: par ķērpjiem un kabačiem
- Aktuāla informācija, apsveikumi, līdzjūtības, sludinājumi

SVEICAM!

Laimīgs ir nevis tas, kurš spēj saņemt vai dabūt, bet gan tas, kurš spēj dot citiem. Paejieties cilvēkiem pretī un dalieties tajā, kas jums ir! Dāvāiet smaidus un labestību! Laime ir kā saules gaisma: ja iecelsiet kādu saulē, tā apspīdēs arī jūs. /Ogs Mandino/

Sveicam Ķeipenes pamatskolas un Ķeipenes vispārējās pirmsskolas izglītības iestādes „Saulīte” pedagogus Pasaules skolotāju dienā!

Ivanda. – Visi Ķeipenes skolotāji ir labi! Es skolotājiem novēlu veiksmi, izturību, paklausīgus skolēnus! Un lai skolotāji ir atsaucīgi pret skolēniem, lai atbalsta skolēnus it visā! Rudenīgi kļavlapu sveiciens visiem skolotājiem! -

Annamarija. – Man no skolotājiem vislabāk patīk skolotāja Agita Zvaigzne. Tāpēc, ka viņa ir mana klases audzinātāja. Es savai klases audzinātājai novēlu, lai viņa vienmēr būtu mīļa un smaidīga, un laba!-

Labie vārdi skolotājiem

Diemžēl šogad neviens no trim Ķeipenes pamatskolas skolotājiem, kas bija izvirzīti kā pretendenti Ogres novada pašvaldības balvai “Gada Skolotājs”, šo balvu nesaņēma. Par to nav jāsakumst, jo visaugstākais vērtējums, ko var saņemt skolotājs, ir viņa audzēkņu labie vārdi un atzinība. Un lai tie tagad izskan!

Roberts. – Es nezinu, kuru skolotāju es gribētu īpaši apsveikt. No mācību stundām man visvairāk patīk sports – gribētos, lai sporta stundu būtu vairāk, tāpēc es varētu apsveikt sporta skolotāju.

Visiem Ķeipenes pamatskolas skolotājiem - stipru veselību un būt draudzīgiem un smaidīgiem!-

Elza. - Man ļoti patīk skolotāja Ieva Sala. Viņa ļoti spēj saprasties ar bērniem un jauniešiem. Manuprāt, tas ir ļoti svarīgi mūsdienās.

Visiem Ķeipenes pamatskolas skolotājiem novēlu izturību, pacietību un daudz jauku gadu, pavadītu Ķeipenes skolā!-

Ķevieši. Latviešu pelēcīte.

Ķevieši

Vējainā oktobra sestdienā devos uz vēl vienu senu māju, kas ir Ķeipenes pagasta pārvaldes īpašums un ir izīrēta pagasta cilvēkiem. Uz Ķeviešiem.

Ķevieši ir tradicionālā latviešu pelēkā. Māja, ne gov. Vasaras zaļumā pelēkais ir izteiksmīgs, jo uz tā brīnišķīgi un eleganti izceļas vasaras košās un tīrās krāsas – debesu zilais, lapu dažādu nokrāsu zaļais un tauriņu un ziedu daudzkrāsainais. Tagad, rudenī, kad kokiem, krūmiem un ziediem dūsmīgais vējš noplēsis jau gandrīz visas lapas un ziedlapiņas un izmētājis, sabradājis, sapluinājis, pelēkās mājas uz pelēko un blāvo debesu fona ir tik pelēkas, ka, uz tām skatoties, paliek mazliet skumji.

Ķeviešus no pazušanas oktobra pelēcībā izrauj koši sarkans akcents – pie sienas piekārtā paliela plastmasas bļoda, zila durvju apmale, jaunuzcelts šķūnītis ar zaļu jumtu, saskaldītas malkas kaudzīte (malka taču ir tik skaista!), pie ķēdes piesietā suņa skaļās rejas, ieraugot mani, svešinieci. Un jauna koka mazmājiņa, pašu celta.

Manis tik iecienītajā periodikā atrodu informāciju, ka Ķevieši ir bijusi Jaunķeipenes muižas māja. 1922.gada „Zemes Ierīcības Vēstneša” 29. numurā rakstīts, ka tiks skatīti zemju pieprasījumi par Jaunķeipenes muižas zemēm līdz ar rentes mājām *Vīksniņi, Jaunbitani, Veckalēji, Vecbitani, Lodziņi, Krūmāji, Ķevieši, Celmiņi, Ķēbaki*.

1923.gada sadalāmo muižu sarakstā paredzēta Ķeviešu rentes mājas sadalīšana, iedalot to trim jaunsaimniekiem.

1924.gada 28.oktobra „Zemes ierīcības Vēstnesī” ir ziņas, ka Rīgas apr. Ķeipenes pag. Ķevieši tomēr piešķirti diviem jaunsaimniekiem – Jēkabam Hincenbergam un Jānim Āboliņam. Taču jau 1928.gadā visa māja jau ir tikai Jēkaba Hincenberga lietošanā – otrs rentnieks Jānis Āboltiņš ar Senāta 26.04.1927. rīkojumu atcelts.

Ar mājas vizītkarti - mazmājiņu - viss kārtībā, pašu celta, glīta.

Līdz 1992.gadam māja Ķevieši bija paju sabiedrības „Ķeipene” (pirms tam padomju saimniecība) bilancē. Paju sabiedrību likvidējot, Ķevieši nonāca Ķeipenes pašvaldības īpašumā. Tagad Ķeviešu trīs dzīvokļi ir izīrēti trim sievietēm, no kurām tikai vienai ir vēl otrs ģimenes loceklis – dēls.

Kā trim sievietēm izdzīvot šādā vecā lauku mājā bez jebkādam ērtībām – ar kopīgu aku un mazmājiņu pagalmā, pieciem kaķiem un vienu suni? Par to stāsta viena no trim mājas iedzīvotājām.

Valentīna. – No visām mums trim es esmu vecākā mājas iedzīvotāja. Vecākā nevis pēc dzīves gadiem, bet pēc šeit nodzīvotajiem gadiem – ar pārtraukumiem dzīvoju Ķeviešos no 1982.gada. Mans dzīvesdraugs Jānis Rute, kurš jau ir viņ-saulē, mani uz šejieni atveda.

Vispār – esmu dzimusi, augusi un dzīvojuši Baltkrievijā, pilsētā Bobruiskā. 1969.gadā iestājos Rīgas 15.profesionāli tehnisk-

ajā skolā un izmācījos par maiznieci – konditori. Pastrādāju maizes ceptuvē, tad uz dzelzceļa un atgriezos savā dzimtajā Baltkrievijā.

Vēlāk atkal atgriezos Latvijā un no 1978.gada dzīvoju Ķeipenes pagastā. Pirmā māja, kurā es sāku dzīvot Ķeipenes pagastā, bija *Melnģibuļi*, tad sekoja *Ķevieši*, tad *Naglas* un atkal *Ķevieši*.

Ko var teikt par dzīvi lauku mājā? Man patīk te dzīvot, un centra dzīvoklī es nekad negribētu mitināties. Māja ir veca - es domāju, ka tai ir kādi 300 gadi,

dzīvot te pierasts un nav slikti. Izkurinu siltas istabas, kad gribu, un nesalstu.

Mans dēls mūsu mājas galu ir pielabojis, cik spējis, otrs mājas gals gan ir bēdīgā stāvoklī. Pagasts pielaboja jumtu. Ko var gribēt – māja tiešām ir ļoti veca. Reiz mani veikalā uzrunāja kāds vietējais (vairs neatceros, kas tieši) – mājas kādreizējā īpašnieka radnieks – un interesējās par māju. Es teicu: „Nekādu problēmu, variet atgūt māju un nākt dzīvot!” Bet laikam apskatījās māju un pārdomāja.

Viena no kaimiņienēm – Tamāra, kura ir invalīde un kuru es kopju, pat dzirdēt negrib par centra dzīvokli vai pansionātu. Kad es lieliem burtiem uzrakstu jautājumu (Tamāra nedzird), vai viņa negrib pārcelties dzīvot uz labākiem dzīves apstākļiem, Tamāra sāk raudāt un negrib par to pat runāt. Te, mūsu kopīgajās mājās, ir labi, mājīgi un silti.

Arī kaimiņiene Puška, nodzīvojusi pāris mēnešus centra dzīvoklī, pārsalusi tajā, bija atpakaļ un uz centra daudzdzīvokļu māju dzīvot viņa vairs nedabūsi.

Sadzīvojam draudzīgi, strīdu, kīviņu nav. Ko mums dalīt? Lopus neturam, kaķi katrai savi – Tamārai divi, man divi, Ritai – viens. Suns viens, kas sargās mūs visus.

Vienīgais, kas sagādā ikdienā problēmas, ir pagasta ceļš uz mūsu māju. Būtu labi, ja to sataisītu. Un ziemā laicīgi iztīrītu, citādi ir ļoti grūti pa biezu sniegu aizbrist līdz lielajam ceļam, lai tiktu uz veikalu vai aptieku. –

Pagasta pārvaldes dokumentos kā Ķeviešu mājas celšanas gads uzrādīts 1900.

Apskatot mājasgrāmatu, konstatēju, ka pusgadsimta laikā (no 1959.gada) šajā mājā ilgāku vai īsāku laiku mitinājušās vismaz 26 ģimenes. Bet caurbraucēji un caurskrējēji jau nekādu ieguldījumu neatstāj. Un ko pagasta pārvalde var atļauties ieguldīt īres mājās, ja īrnieki maksā par kvadrātmetru 11 centus mēnesī?

Valentīna

Vecā skola. Noplukusi bijusī gaismas pils.

Pa *Ķeviešu* lauku ceļu devos atpakaļ uz autoceļu Rīga – Ērgļi, un, protams, pie reizes iegriezos vēl vienā pagasta pārvaldes bilancē esošā mājā *Vecajā skolā*. Šajā mājā divi dzīvokļi ir privatizēti, un trīs dzīvokļi pieder pagasta pārvaldei.

Vecās skolas ēka celta 1880.gadā – tāpat tai ir 136 gadi. Tajā kādreiz atradās *Keipenes I* pakāpes pamatskola, tad kādu laiku darbojās nespējnieku patversme, bet no 1945.gada līdz 1974.gadam atkal darbojās skola. Tagad *Vecā skola* ir daudzdzīvokļu dzīvojamā māja, no kuras pieciem dzīvokļiem apdzīvoti ir trīs.

Vispirms apciemāju privatizētajā dzīvoklī mājas 2. stāvā dzīvojošo *Nadeždu*.

Nadežda. – Ar interesi izlasīju rakstu par *Vaivadu* māju un tās iedzīvotājiem. Un saskumu par to, kādi tagad izskatās *Vaivadi* un to apkārtnē, kādas ir attiecības starp kaimiņiem. *Vaivados* arī es ar savu ģimeni kādreiz esmu dzīvojusi. Tajā laikā mēs *Vaivadu* lejas stāvā dzīvojām četras ģimenes – mana ģimene, *Cvetkovi*, *Prošini* un *Jefimovi*. Dzīvojām ļoti draudzīgi.

Es varēju savus mazos bērnus atstāt vienus mājās un aiziet uz veikalu – zināju, ka kaimiņi viņus pieskatīs. Ja kaut ko garšīgu pagatavojām, vienmēr uzcienājām kaimiņus. Savu lejas stāvu visi četri kaimiņi uzturējām kārtībā – katrs mazgājām un uzkopām savu nedēļu. *Vaivadu* pagalmā bija vienos ziedos un izplauts. Tāpēc tagadējie *Vaivadi* mani šokēja... bet viss jau mainās, un ne vienmēr uz labo pusi.

Vecajā skolā es dzīvoju jau 15 gadus. Paldies mūžībā aizgājušajai *Nellijai*, ka viņa man ieteica *Veco skolu*, un pagastam, ka man piešķīra šeit dzīvokli. Kaut arī dzīvoklis bija sliktā stāvoklī un tajā bija jāiegulda daudz līdzekļu, man tas uzreiz

Vecā skola

iepatikās plato palodžu dēļ, jo man patīk audzēt puķes.

Kad sākās privatizācija, meita *Irēna* dzīvokli privatizēja uz sava vārda. Viņa dzīvo un strādā *Vācijā*, un dzīvokli ir izremontējusi un labiekārtojusi, cik vien iespējams, lai man būtu vieglāk šeit dzīvot. Man palīdz arī abi dēli *Jānis* un *Feliks*. *Mazbērni* par mani neaizmirst. Šodien bija atbrauksi ciemos mazmeita *Kristīne* ar ģimeni – esmu tik priecīga par to.

Man nākamā gada februārī būs 90 gadu. Lai arī gadu man daudz, gribas kustēties, sēdēt – nē. *Adu*, *tamborēju*, *malku* pati no šķūnīša sanesu. Ja neko nedaru, pirksti paliek stīvi, tāpēc nedrīkstu nolaisties.

Man ir savs dārziņš – 7 dobītes, kuras pati uzraku. Tajās man izauga ķiploki, burkāni, bietes, gurķīši, savi kartupeļi. Visu savām vajadzībām esmu izaudzējusi.

Zaptes esmu savārtījusi arī.

Vasarā, kad es rakņājos pa zemi, man ir vieglāk – zeme izvelk no manis ārā visu sliktu, esmu zemes cilvēks, zeme man palīdz uzturēt veselību. Tāpēc es arī labprāt dzīvoju šādā mājā ārpus centra, lai būtu vasarās tuvāk zemei.

Ūdeni ar spainīti arī no akas vēl uznesu uz 2. stāvu, savu veļu izmazgāju. Labi, ka man ir kanalizācija un sava tualete dzīvoklī.

Televīzija mani ne vi-

sai interesē. Labāk *adu*, *tamborēju* vai kaut ko palasu. Pašlaik lasu grāmatu par *Valdi Zatlēru*. Man ir liela cieņa pret *Zatlēru*, *žēl*, ka viņš nenoturējās ilgāk un kaut ko vairāk nepaveica.

Interesējos par politisko līniju, dikti interesējos. Šausmīgas dusmas par to, kas notiek *Latvijā*. Nupat izlasīju žurnālu par politiķi *Dzintaru Rasnaču*. Nu kā var tā rīkoties, kā viņš? Nebeidzu dusmoties par izlasīto.

Dzīve arī *Ulmaņlaikā* nebija viegla. Es, būdama bērns, *Ulmaņlaikā* vasarās strādāju, ganīju govus. Taču *Kārlis Ulmanis* uzcēla *Latvijā* trīs cukurfabrikas, tagad vairs nav nevienas. Tagad vairs nav nekā daudz palicis no ražošanas. Tas mani sanikno.

Bet citādi par dzīvi nesūdzos. Ar kaimiņiem nekādu naidu nav, dzīvojam katrs par sevi. –

Jūlija. – No sava pirmā stāva dzīvokļa

Jūlija

ar meitiņu rudenī esam pārvākušās uz 2. stāvu pie vecākiem. Mans dzīvoklis nav piekurināms. Apsvēru domu par savu

Turpinājums 4.lpp.

Nadežda savā cienījamā vecumā vēl ada, tamborē, izšuj, cenšas kustēties un nesēdēt uz vietas. Lūk, no kā bibliotekārei Ivītai talants uz izšūšanu - no vecmāmiņas!

Turpinājums no 3.lpp.

naudu ielikt dzīvoklim jaunus logus, bet tad sapratu, ka tam nav jēgas, - mājas pamati sēžas, sienām veidojas spraugas, viss šķībs un greizs. Esmu dzimusi laukos un izaugusi lauku mājā bez ērtībām, bet pāris gadus padzīvoju Francijā labiekārtotā dzīvoklī, un tagad jau man gribas dzīvot ar ērtībām. Arī dzīves ritms ir tāds, ka nevar atļauties dzīvot lauku mājā, kura pašam jāapkurina. Lai uzsildītu ūdeni matu mazgāšanai, jāceļas piecos no rīta – arī tas ir pārāk grūti un sarežģīti. Darba stundas ir garas, jāatrod laiks arī meitiņai, tāpēc ļoti ceru atrast Ķeipenes centrā labiekārtotu dzīvokli sev un meitiņai. Negribētos Ķeipeni pamest, jo man šeit tiešām patīk, un es te gribu dzīvot. –

Aleksandra

Aleksandra. – Septembrī palika jau 17 gadu, kopš dzīvojam *Vecajā skolā*. Man patīk mājas atrašanās vieta, jo nekad negribētu dzīvot pašā ciema centrā. Tikai *Vecā skola*, manuprāt, ir avārijas stāvoklī. Sienas ir ar plaisām, mēģinām šīs plaisas dzīvoklī aizpildīt, bet rodas jaunas. Esam tikai īrnieki, mājas kapitālais remonts būtu jāveic mājas īpašniekiem.

Ir sajūta, ka laiks iet prom no šīs mājas. Gribētos dzīvot mājā vai dzīvoklī, kurā ir visas ērtības, tikai, lai tie neatrastos ciema centrā. Apnikušas mazgāšanās dienas un veļas dienas, kad no akas uz 2. stāvu jāsanas ūdens un jāuzsilda. Ģimenē esam gana daudz cilvēku, tāpēc tas nav viegli.

Kas man šeit šķiet ļoti labs, tas ir ūdens – garšīgs, labs.

Ar bažām gaidām ziemu, jo ziemā istabas nevar piekurināt un - 10 grādos sasalst tualetes caurules.

Šoruden karojam arī ar nelikumīgajiem apakšīrniekiem žurkām. –

Tāda ir dzīve 21.gadsimtā 136 gadus vecā divstāvu mājā, kura kādreiz celta kā skolas ēka. Diemžēl no kādreizējā skolas staltuma un cēluma nekas daudz vairs nav palicis – laika zobs savu padarījis.

B.Mietule

Nabagu vai bagātnieku māja?

Nesen Latvijas iedzīvotāju prātus satrauca aktrises Lilijas Ozoliņas intervijā paustā atziņa, ka viņa vecumdienās nevēlas būt atkarīga no tuvajiem cilvēkiem un būt tiem par apgrūtinājumu, tāpēc vecumdienas pavadīs pensionātā.

Lielākās daļas veco cilvēku apziņā vārds *pansionāts* ir identisks vēsturiskajam jēdzienam *nabagmāja*, kas kādreiz apzīmēja nespējnieku patversmi. Vecie cilvēki uz nabagmāju, kā viņi paši to dēvē, visbiežāk negrib, un, cik ilgi vien veselība un spēki atļauj, turas pie savas mājas, pie sava dzīvokļa. Savās mājās ir labi, silti, mierīgi, droši, katrs stūrtis pazīstams, mīļš, tuvs, atmiņu saules piesildīts. Un tāpēc labāk dzīvot savās mājās, kaut arī fiziski sevi vairs nav spēka uzturēt – ne ēst iztaisīt, ne nomazgāties, ne istabas sakopt un izkurināt.

Par to nabagmāju. Īstenībā mūsdienās *pansionāts* ir nevis nabagu, bet bagātnieku māja, jo reti kurš pensionārs vai vecā cilvēka bērni vai mazbērni var atļauties apmaksāt vecāka vai vecvecāka dzīvošanu *pansionātā*. Paskatījos internetā un uzzināju, cik tad izmaksā dzīvošana tuvākā un tālākā apkārtnē esošajos *pansionātos* vai sociālās aprūpes centros.

Vispārējā tipa *pansionātā „Madliena”*: uzturēšanās maksa ir **15,85 euro dienaktī** (mēnesī tas būs vidēji 482 euro).

Skrīveru sociālās aprūpes centrs „Ziedugravas”: uzturēšanās maksa **15 euro diennaktī** (mēnesī tas vidēji būs 456 euro).

SIA „Rehabilitācijas centrs „Līgatne”” struktūrvienība „Senioru māja”: piedāvā izmitināt labiekārtotā vienistabas divvietīgā numurā vai divstāvu vienvietīgā istabā. Izmitināšanas cenas vienistabas divvietīgā numurā **16,23 euro/dienā** (495 euro/mēnesī); divstāvu numura vienvietīgā istabā **17,70 euro/dienā** (540 euro/mēnesī).

Ērgļu novada sociālās aprūpes centrs – maksa par uzturēšanos centrā ir **415 euro/mēnesī**.

Kā redzat – cenas nav tik zemas. *Pansionāti* nodrošina saviem klientiem dzīvošanu siltās un mājīgās telpās, medicīnisko un sociālo aprūpi, ēdināšanu, inkontinences un kopšanas līdzekļus, medikamentus akūtiem gadījumiem, organizē kultūras un atpūtas pasākumus u.c. Taču vai ar to vecajiem cilvēkiem pietiek?

Par to, kā vecs cilvēks jūtas *pansionātā*, izrauts no ierastās vides, pajautāju Ķeipenes pagasta iedzīvotājai **Verai Freidai**, kuru *Madlienas pensionātā* grastijos apciemot jau sen, lai aizvestu viņai grāmatu

„Kad sirdis atvērta atmiņām”- šajā grāmatā ir arī viņas dzīves un mājas stāsts, gan atceroties viņas dāsno sirdi – katru rudeni sīkā, bet sparīgā sieviņa katrā rokā stiepa smagu ābolu maisu ar āboliem no sava dārza, ienesa to kabinetā un noteica: „Ēdiet nu!”, gan arī atminoties viņas jau pa krietnu gabalu izskanējušo sveicienu: „Čau, Baibiņ!” kad satikāties ceļā – es, ejot uz darbu, *Veriņa* – savās gaitās – vai nu uz veikalu vai kur citur.

Lūk, ko **Veriņa pastāstīja**:

- *Pansionātā* dzīvoju jau kādus 5 – 6 gadus. Te nokļuvu pēc nelaimes gadījuma - kāpu uz plīts aizšaut šīberī, sareiba galva, iekritu ar sānu verdošā ūdenī un applaucējos.

Ko es varu teikt par dzīvošanu *pansionātā*? Te katru dienu ir liela brīvība, bet tā ir nežēlīga brīvība, man tādu negribas. Kāpēc es tā saku? Tāpēc, ka man dzīvot bez darba dienu no dienas ir nežēlīgas mokas. Tāpēc es visu laiku lūdzu, lai es ātrāk sagaidītu laimīgo dienu, kad aizmīgšu mūžīgā miegā un beidzot būšu blakus savam *Brunītim*, dēlam *Andrītim* un meitai *Lilijai*. Man taču jau tik daudz gadu – esmu dzimusi 1928.gadā.

Sliņķiem te ir laba dzīve. Te var izgulēties, cik gribi, pat cauru nakti skatīties televizoru.

Brauc pie mums daudzi uzstāties - dziedāt un spēlēt. Skaisti tas ir. Arī Ķeipenes divi ansambļi *pansionātā* uzstājas, dziedāja. Tad es dikti aplaudēju un biju priecīga, ka ķeipenieši pie manis pienāca parunāties.

Pansionātā labi baro. Ēst dod 4 reizes dienā. Mājās es tik labi neēdu. Ēdu visu, ko dod, - vienīgi zapti vairs nē un tortes man arī neiet pie dūšas.

Uzpasē mūsu veselību. Nupat izspricēja pret gripu. Nekādas zāles es nedzeru. Kādu laiku dzēru tabletiņi miegam, bet nu arī no tās atteicos.

Es domāju, ka man ir tik laba veselība tāpēc, ka es agrāk dzēru rūgušpienu ar krējumu. Un tāpēc, ka es kustos – bez palīg līdzekļa staigājot neiztikt, bet ar to staigāju, cik varu, - citreiz pat četras reizes gar *pansionātu* nostaigāju.

Pansionātam nesen bija liels remonts. Bet mums, *pansionāta* iemītniekiem, nupat bija lielas bēdas- pazudis mūsu visu draugs – kaķītis, kas nāca uz *pansionātu*, - vai nu sabraukts vai kas cits noticis. Mēs visi kaķīti ļoti mīlējām.

Lai cik te labi, tomēr dikti gribas uz mājām. Es jau saprotu, ka mājās es pati vairs ar sevi netiktu galā. Paldies manai mazmeitai *Andželītei*, kas mani šovasar astoņas reizes aizveda uz maniem

Vera Freida

„Ziediņiem”. Sēdēju savas mājas dārzā vai istabā, un bija tik labi.... Un domāju, ka labāk mājās katru dienu skaldītu malku, nevis baudītu pensionāta brīvību.

Mazmeitas – manas meitas meitas – apmaksā manu dzīvošanu pensionātā, jo ar manu pensiju pensionāta apmaksai nepietiek.

Man ir piecas mazmeitas, un neviena no viņām mani nav aizmirsusi, apciemo, kad var.

Priecājos par katru ķeipenieti, kas atrod laiku un ienāk pie manis parunāties. Ķeipeniešiem vēlu visu to labāko – veselību, izturību, lai ir vienmēr galds klāts un nav jāstaigā ar tukšu vēderu! –

Tādas ir viena cilvēka domas par dzīvi pensionātā. Citiem droši vien ir pavisam citādas domas.

B.Mietule

Kobra arī dārzā, ne tikai tropu un subtropu mežos

Dzelmjū mājā dzīvojošais Imants Jēcis bija pamanījis interesantu kabaci, ko izaudzējusi viņa kaimiņiene Anna, un aicināja ar pagasta avīzes starpniecību to parādīt arī citiem ķeipeniešiem.

Dārzena izaudzētāja Anna Strelkova domā, ka dzeltenīgas krāsas dārzenis, ko viņa audzē jau vairākus gadus, ir kabacis *Kobra*. Šīs šķirnes kabača sēklas Anna dabūjusi no vecmāmiņas, kas dzīvo Jelgavā. Annai un viņas ģimenei kabači - kobras labi garšo un tiek izmantoti dažādos veidos – cepti, sautēti, savārtīti ziemai salātos. Kabaci – kobru var izmantot ļoti racionāli, jo sēklas ir tikai kabača „galviņā”, ne visa dārzena garumā. Bez tam kabacis – kobra ir ļoti skaists un dekoratīvs.

Meklējot internetā kaut ko vairāk par kabaci – kobru, atradu informāciju par lagenāriju *Kobra*, kas gan nav kabacis, bet ķirbis. Pēc formas šis ķirbis tiešām atgādina kobru, tikai atšķirībā no Annas izaudzētā dzeltenā kabača ir zaļš ar baltām svītrām.

Ārziemju lapās atradu arī informāciju par Tromboncino cukīni. Tekstu gan nesapratu, bet attēlā redzamais dārzenis vizuāli bija ļoti līdzīgs Annas izaudzētajam.

Taču īstenībā nav lielas nozīmes, kas ir Annas izaudzētais dārzenis, – vai kabacis, vai ķirbis, vai lagenārija – tie visi pieder ķirbjaugu dzimtai. Svarīgākais ir fakts, ka tas ir garšīgs, interesantas formas un skaisti dzeltens.

Daudziem droši vien, tāpat kā man, nav skaidrs, ar ko cukīni atšķiras no kabača. Kā izlasīju internetā, itāļu valodā vārds *zuccha* nozīmē *ķirbis*, savukārt kabaci jeb neizaugušo ķirbi sauc par *zucchini*. Mūsdienu latviešu valodas vārdnīcā sniegts šāds vārda *cukīni* skaidrojums: ķirbjaugus – Itālijas kabacis.

Cukīni (novecojusi forma *cukīni*) īstenībā ir tas pats kabacis, tikai noteiktā attīstības brīdī. Par cukīni uzskata kabaču augļus, kas sver ne vairāk par 450 gramiem, ar maigu, plānu mizu un bez sēklām. Tā, lūk!

Gaidīsim nākamo pavasari, kad atkal varēsim sēt un stādīt gurķus, kabačus, ķirbjus, bietes un citus dārzenus! Un varbūt iesēsīm arī kādu neparastāku dārzeni. Tas taču ir tik aizraujoši!

B.Mietule

Dubļi vai ķērpji?

Ķeipenieši pamanījuši, ka pie Ķeipenes autopietauras izvietotā velokarte ir noklāta tumšiem plankumiem. Vai karti kāds ir nomētājis ar brūniem dubļiem? – tā vaicā ķeipenieši. Velokarti izpētīja un atbildi uz šo jautājumu sniedz **Vilnis Sirsonis**, LLU Mežsaimniecības fakultātes maģistrs. – Ķeipenes centrā esošo velokarti nav „izrotājuši” ar dubļiem palaidņi skolas bērni, bet gan Māte Daba. Uz velokartes savus veloceļus nosprauduši ķērpji. Rūpīgi papētot, man šķiet, ka uz velokartes ir iedzīvojušies lapu ķērpis **pūslīšu hipogimnija**. Tagad jau ir par aukstu, lai ko darītu, bet pavasarī noteikti velokarti nomazgā – sim, un tad vairs brūno plankumu nebūs.

Ķērpis vispār ir interesants veidojums – sastāv no diviem dažādiem organismiem – no sēnes un aļģes, kas atrodas ciešā sav-

starpējā mijiedarbībā. Šādu divu organismu kopdzīvi sauc par simbiozi.

Ķērpji ūdeni un barības vielas uzņem tieši no gaisa. Līdz ar to tie ir ļoti jutīgi pret gaisa piesārņojumu.

Stipri piesārņotā vidē ķērpju tikpat kā nav. Lasīju, ka Rīgas centrā uz lapu koku stumbriem ķērpju gandrīz nav, jo tur gaiss piesārņots. Varam priecāties, ka Ķeipenes centrā pat ceļa malā gaiss ir gana tīrs, ja jau te aug ķērpji.

Piesārņotākā vidē var sastapt galvenokārt kreves ķērpjus. Lapu ķērpji izvēlas augt tīrākā gaisā nekā kreves ķērpji, bet krūmu ķērpji aug tikai tur, kur gaiss ir ļoti tīrs.

Ieskatīsimies dabā, pavērosim, kādi ķērpji ir sastopami mūsu apkārtnē, un bez mēraparātiem varēsim secināt, cik tīrs vidē mēs dzīvojam! –

„Pūcei” - 15

Š.g. 22.oktobra vakarā Keipenes tautas namā pulcējās teātra mākslas cienītāji, lai būtu kopā ar mūsu amatiereteātri viņu 15.gadskārtas svinībās.

Amatiereteātris „Pūce” darbojas no 2001. gada janvāra, un visus šos gadus kolektīva režisore ir Alda Račika. 15 gados iestudētas 17 lugas.

Šajā vakarā gribējām padalīties ar nelielu ieskatu visu 15 gadu aktivitātēs - demonstrējot bildes uz ekrāna un izspēlējot epizodes no izrādēm. Pasākumā konferansjē lomu bija uzņēmušies kaķis – Ēriks Račiks un pele – Paula Ilva Upeniece.

Uz savu jubilejas pasākumu bijām aicinājuši draugu kolektīvus no Suntažiem, Madlienā, Lēdmanes, Bīrzgales un Ogres. Viesi, izspēlējot fragmentu no kādas viņu iestudētās lugas, sveica „Pūci” jubilejā.

Sveicēju pulkā bija arī Keipenes pamatskolas kolektīvs un senioru deju kolektīvs „Veldze”. Viens no senioru deju kolektīva „Veldze” dejotājiem padalījās ar stāstu par savu biznesmeņa dzīvi 15 gadu garumā. Piedāvājam arī jums uzzināt viņa stāstu:

-2001.gada janvārī domāju: uzsāksu BIZNESU. Pakonsultējos ar dažiem, uzklusīju ČAUKSTENES un ķēros pie darba.

Līdz atjēdzos, ka esmu kā LĪNIS MURDĀ, kā ZIVS UN PELE sladzā.

Kādā naktī man nāca tāda kā apskaidrība, kā apgaismība, kā MALDU MILDAS SAPŅOJUMS. Ka dzīvē viss ir jāuztver vieglāk, jāļaujas piedzīvojumam, līdz 2006.gada rudenī man bija iespēja kļūt par ATRAITNES VĪRU. Tas nebija ilgi, līdz publiskam iznācienam netikām, viņa aizgāja pie cita, bet manā sirdī viņa bija mirusi. Neko darīt - nodomāju – DUSI SALDI!

Nākamajā pavasarī manu pagalmu bija apsēdušas VISTAS, tā viņas tur klīda LĪDZ PĒDĒJĀM DZĒRĒM.

Kad bija nokritis pēdējā SAUSĀ LAPA, blakus mājā ievācās TRĪS KOŠĀS DĀMAS. Tā tik bija dzīve, tik laba KAIMIŅU BŪŠANA. Sevišķi viena no trim man toreiz iekrita sirdī, bet, kad dāmas pārcēlās uz citu miestu, man gribējās skaļi

Tūlīt tiks baudīta jubilejas torte. Keipenes amatiereteātra dalībnieki (no kreisās) - Oskars Ancverīņš, Santa Kalniņa, Inese Daugaviete, Sarmīte Mežapuķe, Mirdza Ozola, Aigars Ozoliņš, Inita Tobiase, Daiga Ozola, Ēriks Račiks, Paula Ilva Upeniece, priekšplānā - teātra režisore Alda Račika

kliegt – TU TIKAI ATGRIEZIES!

Viņa aizgāja, jo tajā mājā bija nepieciešams remonts, un es arī nevarēju palīdzēt, atlika vien noskatīties, kā KRĪT KLAUDZOT DURVIS.

Var jau būt, ka vainīga bija mana neuzņēmība, mana PUSDŪŠA, ka neapturēju, neaizkavēju.....

Tagad vadu savas dienas, sapņojot par biznesu, sapņu tulkojumus meklējot SAPŅU GRĀMATĀ.-

Ogres novada pašvaldības vārdā Jānis Kaijaks pasniedza Pateicības rakstus kolektīva ilggadējiem aktieriem – Mirdzai Ozolai, Initai Tobiasei, Svetlanai Antonovai, Jānim Antonovam, Sarmītei Mežapuķei, Oskaram Ancverīņam un teātra režisorei Aldai Račikai.

Pēc apsveikumiem kopīgi tika nobaudīta svētku torte un turpinājās jauka vakarēšana

Amatiereteātri jubilejā ieradušies sveikt dziedošie tenori, kas ar savu dziedājumu nevienu neatstāja vienaldzīgu.

draugu lokā.

Keipenes tautas nama vārdā liels paldies par ieguldīto laiku un darbu visiem amatiereteātra „Pūce” aktieriem, paldies arī viņu atbalstītājiem, ģimenēm un aktīvajiem izrāžu apmeklētājiem! Tiksimies izrādēs!

Arī es tur biju - ēdu, dzēru un līdzī priecājos - Keipenes tautas nama vadītāja Inese Daugaviete

KULTŪRAS PASĀKUMI

11.novembra vakarpusē gājiens lāpu un svečīšu gaismā uz Piemiņas akmeni represētājiem pie Keipenes pamatskolas. Pulcēšanās gājienam **plkst.18.00** Keipenes autopieturā. Piemiņas brīdis pie represēto piemiņas akmens un karoga mastā svinīga atklāšana. Līdzī jāņem lāpas un svečītes.

11. novembrī plkst.19.00 Keipenes tautas namā tiks demonstrēta Viestura Kairiša spēlfilma „Melānijas hronika“. Biļetes cena Eur 1,00.

17.novembrī plkst.19.00 Keipenes tautas namā Latvijas Valsts proklamēšanas gadadienai veltīts koncerts. Pēc koncerta balle. Ballē spēlēs grupa „Dadži”. Ieeja brīva

Bez vainas vainīgie māju vecākie – lamātie un vārdiem sistie

Keipenē ir 9 daudzdzīvokļu mājas, un lielākajai daļai no šīm mājām ir mājas dzīvokļu kopsapulcē iecelti mājas vecākie.

Mājas vecākais ir dzīvokļu īpašnieku uzticības persona, starpnieks starp dzīvokļu īpašniekiem un pakalpojumu sniedzēju un apsaimniekotāju.

Universālie Keipenes māju vecākie

Nevienai Keipenes daudzdzīvokļu mājai nav mājas pārvaldnieka un apsaimniekotāja, tāpēc pārvaldnieka un apsaimniekotāja pienākums gluži nemanot un bez viņa piekrišanas ir uzkrāts mājas vecākajam.

Ko tad dara Keipenes daudzdzīvokļu māju vecākie? Sasauca mājas kopsapulces, organizē mājas talkas, vāc apsaimniekošanas naudu, risina mājas saimnieciskos jautājumus: organizē mājas apkārtnes apļaušanu, meklē elektrīki, ja vajag, ziemā organizē mājas pagalma attīrīšanu no sniega un dežūras sniega tīrīšanai pie mājas ieejām, bieži vien paši izstrādā projektus, lai dabūtu līdzekļus mājas vajadzībām, un šos projektus īsteno dzīvē, ar personīgo transportu brauc uz veikaliem pirkt dažādas saimnieciskas lietas mājai, paši daudz strādā – krāso mājas koplietošanas telpas, stāda puķes, tās ravē, kopj, rudeņos pēc salnām novāc, grābj lapas un domā, kur tās aizvest vai sadedzināt, izkarina pie mājas karogu un to uztur kārtībā, vāc naudu vainagam, ja mūžībā aizgājis kāds mājas iedzīvotāja tuvs radnieks un, pats par sevi saprotams, brauc uz kapiem, lai šo vainagu noliktu uz aizgājēja kapu kopīgas un izteiktu mājas iedzīvotāju vārdā līdzjūtību.

Vēl mājas vecākais domā par mājas gaidāmo bēdīgo nākotni un izskata dažādu firmu piedāvājumus, meklējot izdevīgāko variantu mājas saglabāšanas darbu veikšanai. Bet, kad šis variants atrasts, lielākajai daļai neko nevajag, un mājas vecākais tiek nolamāts par savām aktivitātēm.

Visu, ko veic mājas vecākais, noteikti neuzskaitīju. Visu šo milzīgo darbu mājas vecākais veic savā brīvajā laikā, atraujot to savai ģimenei, atpūtai. **Un par baltu velti. Mājas vecākie gluži bešā nepaliek**

Mājas vecākā saņemta atlīdzība par pašreizējā bezatlīdzības darbu ir daļa mājas iedzīvotāju vārdiski uzbrukumi un lamas, un klaigas, mājas vecākā un pārējo mājas iedzīvotāju, kuri grib kaut ko darīt mājas labā, vainošana savās dzīves likstās un problēmās.

Kāds ir cilvēka kultūras un uzvedības līmenis, ja viņš var atļauties izlamāt mājas vecāko par to, ka viņam dzīvoklī nāk kanalizācija, ka mājas vecākais, nezina - dams par cilvēka nāvi, nav ielicis no mājas iedzīvotājiem līdzjūtību avīzē, ka

pagasta pārvalde nav uzsākusi apkuri? Un ir vēl daudzi šādi „ka”, jo iemeslu kliegšanai un agresijai pret mājas vecāko var atrast vienu. Tā varbūt šie kliegzēji gūst gandarījumu un kaut kādu savas varenības apziņu – to, kā viņiem dzīvē trūkst. Tā ir interesanta pozīcija – vainot savas dzīves problēmās mājas vecāko, kaimiņus. Vienreiz vajadzētu saprast, ka mēs paši esam savas dzīves veidotāji un ka savas personīgās problēmas mums jārisina pašiem un savas ģimenes lokā, nevis jāuzgrūž tās citiem. Tāpat kā beidzot vajadzētu saprast arī to, ka daudzdzīvokļu māja ir visu mūsu kopīgi apsaimniekojama un ka nevar pateikt: „Es dzīvoju 1. stāvā un mani caurais jumts neinteresē!”

Kādā sakarībā jūs kliedzat uz mājas vecāko? Jūs viņam maksājat algu? Esat noslēguši ar mājas vecāko līgumu, ka mājas vecākais apņemas mājas apsaimniekošanu? Un vai kliegšana, vārdiski uzbrukumi vispār ir normāla komunikācijas forma? Mēs varam mājas vecākajam tikai lūgt, lai viņš kaut ko dara, un viņu atbalstīt, nevis uzskatīt, ka tas ir viņa pienākums - darīt. Pēc labi padarīta darba mūsu, mājas iedzīvotāju pienākums, ir pateikt vismaz paldies mājas vecākajam, ja ne samaksāt algu, ko viņš godam būtu pelnījis.

Cik ilgi mājas vecākie var izturēt „normālo praksi”

Lai daudzdzīvokļu mājas pieslēgtu apkurei, vajag lielākās daļas mājas dzīvokļu īpašnieku vēlēšanos, lai tas tiktu darīts. Mājas vecākajam nav jāstaiģā pa dzīvokļiem, jāaptaujā dzīvokļu īpašnieki. Gluži otrādi – dzīvokļu īpašniekiem jāzvana vai personīgi jāgriežas pie mājas vecākā un jāinformē par to, ka viņi vēlas, lai māju pieslēdz apkurei. Kad mājas vecākais būs saņēmis puses dzīvokļu īpašnieku + 1 lūgumu, viņš ar savu iesniegumu dosies pie komunālo pakalpojumu sniedzēja, un apkure tiks pieslēgta.

Bet kā notiek dzīvē? Mājas vecākais staiģā pa dzīvokļiem vai zvana visiem, lai uzzinātu dzīvokļu īpašnieku domas. Ja lielākā daļa dzīvokļu īpašnieku apkuri vēl negrib, tad kāds, kurš apkures pieslēgšanu grib tūlīt, piezvanīs mājas vecākajam un viņu kārtīgi izlamās. Tā ir „normāla” prakse. Mājas vecākais ir vainīgs, ka lielākā daļa vēl negrib apkuri?

Divu māju vecākie par savu misiju Līga Mačuka, Akāciju mājas vecākā. – Mājas vecākā esmu 5 gadus. Uzskatu, ka šajos piecos gados esmu daudz paveikusi un ieguldījusi mūsu mājā daudz darba – mājai ir salabots jumts, nomainītas ieejas durvis, atjaunots asfalta segums pie mājas.

Diemžēl atbalsts no pārējiem mājas iedzīvotājiem ir mazs vai vispār nav. Ir mājas iedzīvotāji, kas piedalās mājas apkārtnes sakopšanā, ir mājas iedzīvotāji, kas palīdz savākt naudu, ja ir paveikts kāds darbiņš, bet ir arī tādi, kas nedod naudu un nepiedalās nekādos darbos. Apsaimniekošanas naudu nevācam.

Lai pārliecinātu mājas iedzīvotājus, ka jālabo caurais mājas jumts, nācās saukt pārlīgā pārvaldes vadītāju un bija jānoklausās dažādi pārmetumi un kliegšana. Paldies par darbu nav nācies saņemt. Kāpēc tad es vēl esmu mājas vecākā? Tāpēc, ka es dzīvoju šajā mājā, tāpēc, ka man ir svarīgi, lai dzīves vide būtu sakārtota un skaista. Es nevaru palikt vienaldzīgi malā un noskatīties, kā māja ieaug zālē, kā iznīkst puķu dobes, kā mājas iedzīvotāji saliek pie pilnā atkritumu konteineru atkritumu maisus, kuru saturu pēc tam izvazā kaķi pa visu mājas pagalmu. Protams, ka man ir sāpīgi un skumji, ka es daru mājas vecākās darbu no visas sirds, bet mani par to lamā. Regulāri organizēju mājas apļaušanu, bet cilvēki kliez: kāpēc tik bieži? Kliezēji, kur jūs esat tagad rudenī, kad jāgrābj lapas? Nāciet un pamēģiniet, cik „viegli” lapas sagrābt pāraugušā zālē! **Valda Ļeščišina**, bijusī *Krauju* mājas vecākā. – Mājas vecākā vairs neesmu kādus trīs gadus, mūsu mājai tagad vispār nav mājas vecākā. Kāpēc es atteicos no mājas vecākās pienākumiem? Tāpēc, ka mājas iedzīvotāju lielākā daļa visu gaida no mājas vecākā, negrib strādāt mājas labā. Viena dzīvokļa īpašniecei neko nevajag – ne jaunus logus, ne durvis, ne to, ka nopļauj pie mājas zāli, un viņa tam visam naudu nedod. Kā lai piespiež šo dzīvokļa īpašnieci maksāt par mājas apsaimniekošanu?

Varbūt es nemācēju labi pildīt mājas vecākās darbu, biju pārāk asa. Bet es nevaru saprast un mierīgi pieņemt dažu mājas iedzīvotāju pilnīgo vienaldzību pret visu. Kā var paiet garām un nepacelt papīru, kas mētājas tavā pagalmā, kā var vienaldzīgi noskatīties, ka tava māja pamazām aiziet postā? Un vēl pasmieties un paņirgāties par tiem, kas kaut ko dara.

Divdesmit gadu laikā neko daudz neesam izdarījuši mājas labā – tikai nomainījām durvis un logus, un caurules pagrabā. Būtu jāmaina jumts un jāsalabo skursteņi. Apsaimniekošanas naudu vācam – 12 euro no divstābu dzīvokļa, 15 euro no trīsstābu dzīvokļa, bet to maksā tikai daži.

Diemžēl saulainu mājas nākotni nesaskatu.-

B.Mietule

Ielej man, rudeni,
Savu zeltu
asinīs.
Sirds kā zelta
pulkstenīts
Skan lai ziemas
ceļā.
Iedod man,
rudeni,

Lapas visskaistākās
No visām vasarām,
Kādas man bij.
Dienās tad aukstajās
Lai tās man lidinās
Apkārt kā sārtas
Un dzeltenas saules.
Galvu lai sniegaino,
Vaigu lai ledaino
Noglauž vissiltākā
Tāltālās vasaras
Tava sirds saule.

/E.Vēciņa/

Oktoīri dzimušie 68 keipenieši!
Oktoīris līdz pirmajām spēcīgajām
salnām ir krāšņuma pilns – vēl
zied dālijas, asteres un pēdējās
rudens rozes, zemi klāj lapu zelts, ir
uzziedējuši miķeļi. Lai Jūsu dzīvei
nekad netrūkst oktobra krāsainības
un spilgtuma! Ziediet, mirdziet,
priecājieties, neļaujiet bēdai nomākt
Jūsu optimismu, un lai dzīvē viss
izdodas!

Sludinājumi

SIA "SENLEJAS", gaļas pārstrādes
uzņēmums, aicina darbā lopu iepircēju-
aģentu un apkopēju. Telefons: 29485131
E- pasts: laura@senlejas.lv

Pārdodu medu. Zvanīt – Vilnis, tālr.
Nr.26425498.

ATĢĀDINĀJUMS

Keipenes ciema centrā dzīvojošajiem
"Keipenes Vēstnesis" uz mājām vairs
sen netiek piegādāts, pagasta avīzei
pakaļ jānāk pašiem uz Keipenes pagasta
pārvaldi pēc mēneša 2.datuma!

Kad kā bites lapas spieto gaisā,
Kad pa dārziem miķeļi skrien,
Domas līdz dzērvju kāsim raisīs
Un Tēv sirdī gadu ceļus sien.
Atmiņā Tu izstaigā ikvienu –
Priecīgos un tos, kam rūgtums dots.
Bet par spīti visiem ēnu brīžiem
Saules spožums mūžam iemantots.

/K.Apškrūma/

Sirsnīgi sveicieni Bernadetai Jankovičai

75.jubilejā (31.oktoīrī)!

Arī turpmākajos dzīves gados vēlam
saglabāt dzirkstošu enerģiju, saulainu
dzīvesprieku un stipru veselību!

Līdzjūtības

Visi koki līdumā,
Ozoliņa vien nebija;
Visi radi istabā,
Mūs brālīša vien nebija.

Esam kopā skumjās ar Intu Mačuku,
no brāļa uz mūžu atvadoties.
Akāciju mājas iedzīvotāji

Gaisma, kas cilvēkā dzīvo,
Un siltums, ko izstaro sirds,
Tas neizzūd, tas paliek un mirdz.
(V.Egle)

Visdziļākā līdzjūtība Intai Mačukai
sakarā ar brāļa aiziešanu mūžībā.

Darba kolēģi

Tā aiziet mūsu mīļie,
Aiziet no ikdienas rūpēm
Mierā un klusumā prom,
Paliek vien dvēseles gaisma...
(Ā. Elksne)

Mūsu visdziļākā līdzjūtība Intai
Mačukai, pavadot brāli smiltajā.

**Keipenes pensionāru biedrība
"Avotkreses"**

Keipenieši arī šogad veiksmīgi startē konkursā „Ogres novada sakoptākā sēta 2016”

Atgādināsim, ka uz konkursa „Ogres
novada sakoptākā sēta 2016” 2.kārtu tika
izvirzītas trīs Keipenes daudzdzīvokļu
mājas, kurās ir virs 12 dzīvokļiem:
Akācijas, Vizbuļi, Palejas. Konkursa 2.
kārtu organizēja Ogres novada pašvaldība,
kuras izveidota komisija apmeklēja visus
konkursa 2. kārtai izvirzītos īpašumus
š.g.augustā.

Konkursa 2.kārtas rezultāti apstiprināti
Ogres novada pašvaldības Domes
2016.gada 20.oktobra sēdē, un tie ir
keipeniešus iepriecinoši: **novada mērogā**
daudzdzīvokļu dzīvojamo māju grupā
virš 12 dzīvokļiem **1.vietu**, naudas balvu
140 euro un Ogres novada pašvaldības
Atzinības rakstu ieguvusi Keipenes
pagasta daudzdzīvokļu māja **Palejas**,
2.vietu, naudas balvu 100 euro, Ogres
novada pašvaldības Atzinības rakstu
ieguvusi Keipenes pagasta daudzdzīvokļu
māja **Vizbuļi**. Apsveicam!

B.Mietule

Keipenes pensionāru biedrība "Avotkreses" aicina uz tikšanos

2016.gada 2.decembrī plkst.16.⁰⁰

Keipenes tautas namā tikšanās ar Ogres
novada pašvaldības Domes priekšsēdē-
tāja vietnieku tautsaimniecības, sporta
un tūrisma jautājumos **Egilu Helmani**.

Lūdzam iepriekš sagatavot un atnest
personīgi uz Keipenes pensionāru
biedrību „Avotkreses” vai atsūtīt
elektroniski uz e-pasta adrsei
avotkreses@inbox.lv jautājumus, ko
jūs gribat uzdot E.Helmanim.

Mainīts sakaru operators

Sākot ar šī gada 1. jūliju, Keipenes
pagasta pārvalde ir mainījusi sakaru
operatoru. Tagad Keipenes pagasta
pārvaldes un tās padotībā esošo iestāžu
sakarus nodrošina LMT (Latvijas
Mobilais Telefons). Lai noskaidrotu, kāds
tarifs jums tiks piemērots, zvanot uz LMT
fiksēto tālrūni, lūdzu vērsties pie sava
operatora.

Zvanot no "Lattelecom" mājas tālruņa
uz LMT fiksēto tālrūni darba dienās no
plkst.7.⁰⁰ - 20.⁰⁰, maksa 0,0345 centi/
minūtē.